

Firea cea nouă și cea vche

Firea cea nouă și cea vche

Cel credincios are două firi: cea nouă și cea veche

Subiectul acestui capitol este foarte apropiat de cel dinaintea lui, despre păcat și păcate, și amândouă capitolele trebuie studiate împreună.

Mulți creștini sunt deseori conștienți de mule dorințe și năzuințe care se luptă între ele. În gândire, în cuvânt și în fapte ei găsesc cel mai neobișnuit amestec de bine și rău care îi uimește.

Situația aceasta devine clară când înțelegem că cel credincios are două firi deosebite, cea nouă și cea veche. Firea cea nouă este izvorul oricărei dorințe bune, iar firea cea veche este izvor numai al răului. O găină nu știe ce să mai facă dacă este mamă a unor pui de găină și de rață, pentru că firea lor și prin urmare comportarea lor este foarte diferită. Mulți creștini sunt ca acea găină.

Carne și duh

Domnul Isus i-a spus lui Nicodim că trebuie să fie născut din nou – „născut din apă și din Duh”. Și Domnul a adăugat: „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh” (Ioan 3.5, 6). Cele două cuvinte carne și duh indică simplu existența a două firi, fiecare caracterizată de originea ei. Cea dintâi este numită carne pentru că provine din carne. Cealaltă este numită duh pentru că își are izvoarele în Duhul Sfânt.

Putem vorbi astfel despre carne ca firea veche pentru că o avem ca urmare a nașterii noastre din Adam. Cuvântul duh este astfel firea cea nouă pe care o primim prin nașterea din nou din Duhul Sfânt. Totuși să nu amestecăm ce este duh, firea noastră cea nouă, cu Dumnezeu Duhul Sfânt. Firea cea nouă, respectiv duh, este rezultatul direct al lucrării minunate de putere a Duhului Sfânt, încât deși în legătură apropiată, cele două folosiri ale cuvântului „duh” sunt distincte.

Lupta între cele două firi

Când ai fost născut din nou, Duhul Sfânt a implantat în tine firea cea nouă și unul din cele dintâi rezultate a fost o luptă între ea și firea cea veche. Amândouă aceste firi se luptă pentru a fi stăpână, fiecare trăgând într-o direcție opusă celeilalte. Până ce secretul eliberării de sub puterea firii păcătoase va fi învățat, amestecul dureros de bine și de rău va continua. Această experiență dureroasă este descrisă pentru noi în Romani 7. Citește îndeosebi de la versetul 14 până la 8.4. Vezi aici multe din propriile tale experiențe?

Nimic bun nu locuiește în mine

Apostolul Pavel ajunge la una din cele mai importante concluzii în Romani 7.18. Spune: „Știu că în mine, adică în carnea mea (în firea mea păcătoasă), nu locuiește nimic bun.” Firea pătoasă (carnea) este în întregime rea. Dumnezeu ne permite să trecem prin noroiul experienței amare, în așa fel încât să învățăm pe deplin această lecție vitală. Domnul Însuși spunea: „Carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6.63). Apostolul Pavel precizează din nou același lucru în Romani 8.8: „Cei care sunt în firea păcătoasă (în carne) nu pot să-l placă lui Dumnezeu”. Numai rău poate ieși din firea noastră cea veche.

Această fire a omului, neîngrijită și needucată, devine păgână și sălbatică, în timp ce firea educată și rafinată ajunge să se stăpânească oarecum, civilizată și chiar religioasă, totuși ea rămâne fire păcătoasă. Ceea ce este născut din carne este carne (fire păcătoasă), oricum te-ai purta cu ea. Absolut nimic bun nu locuiește în firea păcătoasă dintr-o societate mai aleasă. Ce este de făcut cu o fire în care păcatul locuiește și lucrează? Ce a făcut Dumnezeu cu ea? Care este remediul Lui?

Dumnezeu a condamnat păcatul în firea păcătoasă

Dumnezeu răspunde în Romani 8.3: „Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu în asemănare cu carnea păcatului, a condamnat păcatul în carne” (în firea păcătoasă). Legea dezaproba cu tărie firea păcătoasă, dar nu putea nici s-o îndrepte, nici s-o stăpânească, încât noi să fim scăpați de puterea ei. Dar în crucea lui Hristos, Dumnezeu a judecat-o. El „a condamnat păcatul în firea păcătoasă” – în însăși rădăcina firii ei.

Duhul Sfânt, puterea firii celei noi

Romani 8.4 dă rezultatul practic al acestui fapt. Avem pe Duhul Sfânt ca să fie puterea firii celei noi, și astfel, în măsura în care umblăm în Duhul, vom împlini cerințele drepte ale legii, deși nu suntem sub ea ca regulă de viață.

Să tratăm firea veche ca fiind condamnată

Iar dacă Dumnezeu a condamnat firea noastră în crucea lui Hristos, noi ce avem să facem cu ea? Să acceptăm cu mulțumire ceea ce Dumnezeu a făcut și să tratăm firea noastră veche ca un lucru condamnat! Putem să „nu ne încredem în firea păcătoasă” (Filipeni 3.3).

Înțelegem noi cum trebuie adevăratul caracter al firii vechi, că în ea nu locuiește nimic bun și că Dumnezeu a condamnat-o? Am ajuns noi la punctul în care nu avem nici o încredere în ea, nici chiar în formele ei cele mai bune? La acest punct nu se ajunge cu ușurință. Deseori trecem prin multe experiențe dureroase și falimentări care zdrobesc inima, pentru că iar și iar firea păcătoasă vine să șteargă și să distrugă hotărârile noastre cele mai evlavioase și făcute cu mai multă rugăciune. Dar odată ce este ajuns acest punct, partea cea însemnată a luptei s-a încheiat.

Supunerea față de Domnul Hristos și față de Duhul Sfânt

Sfârșimarea încrederii noastre în firea noastră este în mare măsură sfârșimarea puterii firii păcătoase asupra noastră. Aceasta are loc când ajungem să nu mai privim la noi înșine și la cele mai mari eforturi ale noastre, și ne găsim Eliberatorul în Domnul Isus Chrisos, care a luat stăpânire asupra noastră prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este puterea: El răstoarnă planurile firii vechi (Gal. 5.16) și umple de viață, dezvoltă și stăpânește firea cea nouă (Rom. 8.2, 4, 5, 10).

Este foarte important să realizăm că firea cea nouă nu are putere în ea însăși. Romani 7 ne arată acest lucru. Firea cea nouă ne dă gânduri bune și frumoase, și dorințe, dar este fără putere ca să le împlinească. Puterea vine prin supunerea completă, practică, față de Hristos și față de Duhul Sfânt. Această „umblare în Duhul” rezultă mult din ajungerea noastră la înțelegerea condamnării de către Dumnezeu a firii noastre vechi în crucea lui Hristos.

Chiar și cei mai religioși au nevoie de o fire nouă

Toți oamenii, chiar și cei care în mod natural sunt cu inimă, chiar și cei religioși, au nevoie de o fire nouă. De fapt, omul căruia Domnul Isus îi spunea: „Trebuie să fiți născuți din nou” (Ioan 3.7) era dintre cei buni care s-ar fi putut găsi. Din punct de vedere moral, social și religios toate erau în favoarea lui, totuși Domnul i-a spus că avea nevoie să fie născut din nou. Firea păcătoasă a unui om bun cu inima și religios este numai fire păcătoasă și nicidecum nu va satisface sau va fi pe placul lui Dumnezeu.

În felul acesta vedem că înaintea lui Dumnezeu nimeni nu are nici chiar o scânteie de bine prin nașterea lui firească. De exemplu, în Romani 3.9-19 avem o prezență completă a omului în trăsăturile ei morale. În versetele 10-12 avem, deși pe scurt, foarte cuprinzătoare afirmații. Apoi avem amănuntele îngrozitoare a unora din aceste trăsături, în versetele 13-18. În toate aceste cuvinte de la Dumnezeu, care nu poate să mintă, nu este niciun cuvânt despre vreo scânteie de bine în om, pentru că această scânteie nu există în ea! Scriptura este chiar mai pozitivă. Geneza 6.5 ne spune că „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua.”

Apostolul Pavel a învățat acest adevăr. În Romani 7.18 el spunea: „Știu că în mine, adică în firea mea păcătoasă (sau: în carnea mea) nu locuiește nimic bun” – nici chiar o scânteie de bine!

Amândouă firele sunt în noi, însă Dumnezeu nu recunoaște decât pe cea nouă

Să ne reamintim că fiecare credincios are și firea veche și cea nouă. Firea cea veche n-a fost dezrădăcinată la nașterea din nou și nu este schimbată prin nașterea din nou într-o fire nouă. Amândouă firele sunt în fiecare credincios. Procedul „altoirii” ilustrează acest lucru. Un lăstar de măr, ales și bine cultivat, poate fi altoit într-un pom sălbatic și atunci pomul poate da rod bun. Tot așa este adevărat și cu noi. Amândouă firele sunt prezente, însă Dumnezeu recunoaște numai pe cea nouă, încât noi nu mai suntem „în carne, ci în Duh” (Rom. 8.9).

În plus, să ne reamintim că niciun efort omnesc nu va fi de folos împotriva firii noastre vechi. Pentru a avea victorie asupra ei trebuie să gândim la ea și s-o tratăm așa cum face Dumnezeu. Dumnezeu te îndreptățește să tăgăduiești firea cea veche, pentru că firea cea nouă te caracterizează odată ce ai fost mântuit, după cum mărul cultivat este firea recunoscută a pomului îndată ce s-a făcut altoirea. Tratarea de către tine a firii vechi e simplă. După altoire, grădinarul veghează cu grijă asupra pomului, dacă dorește roade bune de la el. Dacă vechiul butuc caută să se afirme dând lăstare din rădăcinile lui, grădinarul le taie fără cruțare, îndată ce apar. Tot așa, noi trebuie repede și fără cruțare să lăsăm ca crucea lui Hristos să fie ca un cuțit ascuțit pentru firea noastră veche și pentru toate dorințele ei păcătoase.

Dați morții faptele trupului

Coloseni 3.5 ne spune: „dați morții măduarele voastre care sunt pe pământ” – tăiați mlădițele sălbatice. Aceste „mlădițe” ne sunt arătate mai în amănunt în versetele 5, 8 și 9. Avem să le dăm morții în amănuntele lor. Aceasta cere energie spirituală, curaj și hotărâre de inimă pe care le poți avea numai când privești la Domnul Isus și te lași pe deplin pe mâna Duhului Sfânt. „Dacă trăiți prin Duhul, omorâți faptele trupului și veți trăi” (Rom. 8.13).

Deci, puterea Duhului Sfânt se arată când „vă dați pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, dintre morți: și dați măduarele voastre lui Dumnezeu, ca unelte ale dreptății” (Rom. 6.13). Romani 6.19 spune: „dați măduarele voastre în robie dreptății, spre sfințire”. De văzut și Romani 6.22 Gândul că o astfel de putere se obține printr-un act al propriei noastre voințe (alta decât a ceda în fața voii lui Dumnezeu) este ultima încercare disperată de a obține cât de puțin credit pentru firea noastră, în loc s-o condamnăm cu totul și pentru victorie să dăm glorie lui Dumnezeu.

Firea cea nouă nu atinge perfecțiunea încât să nu mai păcătuiești

Firea cea nouă nu ajunge niciodată la o astfel de creștere spirituală pe pământ încât un credincios să nu mai păcătuiască. Un exemplu al acestui fapt este dat în 2 Corinteni 12.1-10. Aportolul Pavel fusese deosebit de binecuvântat pentru că fusese răpit în al treilea cer, în prezența lui Dumnezeu. Văzuse și auzise lucruri pe care nicio limbă omenească nu le-ar putea descrie.

După aceea apostolul a trebuit să-și continue viața obișnuită pe pământ. Dar de atunci Dumnezeu i-a dat „un țepuș pentru carne” – vreo infirmitate – ca să nu se înalțe peste măsură, adică să nu se înalțe pe sine pentru că fusese privilegiat într-un fel cu totul special. Viața creștină a apostolului Pavel era foarte evlavioasă și înaintată, dar toate acestea nu erau o asigurare împotriva mândriei și a glorificării eului care este înăscut în firea cea veche. Dacă Pavel n-a fost imun, nici noi nu suntem.

Prin citirea Bibliei și rugăciune facem deosebire între dorințele care vin din cele două firi

Încheind, să vedem cum putem face deosebire între dorințele care vin de la firea veche și de la firea nouă. Nu este o regulă atotcuprinzătoare, ușoară. Trebuie mereu să folosim cuvântul lui Dumnezeu care este „viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri... și în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4.12). Apoi tronul harului ne este întotdeauna la îndemână prin rugăciune, în

asa fel incat sa gasim har, pentru ajutor la timpul potrivit" (Evrei 4.16). In felul acesta, studiul Bibliei si rugaciunea staruitoare sunt absolut necesar sa ne faca in stare sa nu ne incurcam si sa distingem gandurile si dorintele pe care le gasim in noi.

Ce anume ma indeamna sa fac acest lucru?

Cu toate acestea, am putea da si o regula generala. Firea cea noua este intotdeauna credincioasa lui Dumnezeu si firea veche este intotdeauna credincioasa eului tau. Tot ce isi are pe Hristos ca obiect este al firii celei noi, in timp ce tot ce isi are eul tau ca obiect este de la firea veche. In felul acesta, multe intrebari si probleme care se arata incurcate vor fi rezolvate cand te intrebi cinstit: Care este motivul real (secret) care ma determina sa doresc sau sa fac sau sa nu fac aceasta sau aceea? Este pentru gloria lui Hristos sau pentru satisfacerea eului?

clickbible.org